

[Indenrigsministeren]

For mange mennesker er passiv rygning et stort problem. Jeg besluttede derfor sidste år at få tilrettelagt og gennemført en kampagne om passiv rygning. Tilrettelæggelsen er i fuld gang, og kampagnen vil blive gennemført i efteråret 1985.

Det overordnede mål for kampagnen er, at alle offentlige lokaler som udgangspunkt bør være ikke-ryger-steder. Det vil bl.a. sige røgfrie møder og undervisning samt røgfrie kontorer, lokaler og venteværelser. I dag er situationen nærmest den omvendte.

Nøgleordet i kampagnen er hensynsfuldhed og forståelse. Rygerne skal ikke fratages retten til at ryge, men det må ikke genere andre. Der må derfor skabes mulighed for at adskille rygere og ikke-rygere, evt. ved at anvise rygere særskilte rygeområder.

En lang række forskellige instanser og myndigheder står for indretningen og brugen af de tusinder af offentlige lokaler. Det er en meget væsentlig del af kampagnen at skrive til disse instanser og myndigheder og henstille, at de indretter deres lokaler således, at ikke-rygere sikres retten til at indånde luft fri for tobakrøg.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 191:

Forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring.

(Fremsat 27/2 85).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Det skal ingen hemmelighed være, at socialdemokratiet med en vis frygt har set frem til dette forslag, hvilket naturligvis har sin baggrund i de seneste udspil, vi har set fra ministeren, men også har baggrund i den uenighed, der har været regeringspartierne imellem om boligpolitikken. Derfor er det da også glædeligt for os at konstatere, at den brede enighed om hovedprincipperne i byfornylesloven er bevaret. Dermed vil jeg klart tilkendegive, at der for socialdemokratiet ikke ligger de store problemer i dette forslag, og jeg vil samtidig sige, at vi er meget enige i, at det ikke på nuværende tidspunkt

er rigtigt at tage en stor revision. Man kan måske endda sætte spørgsmålstejn ved, om vi i 1988-89 har det grundlag, der skal være for at kunne tage stilling; men lad det ligge.

Om de enkelte forslag vil jeg ikke sige så forfærdelig meget. Vi kan tilslutte os tidsfristen for det individuelle veto. Derimod synes jeg nok, at vi under udvalgsarbejdet skal se på ændringen af det kollektive veto i ejerlejlighedsejendomme og andelsejendomme. Vi må i hvert fald sikre, at man ikke tvinger lejerne ud af deres lejligheder.

Vi er enige i det hensigtsmæssige i, at huslejeafsættelsesreglerne kommer ind i byfornyelsesloven, og at kommunerne skal kunne indhente en vejledende udtalelse om den leje, der kan forventes. Blot er vi lidt usikre over for, om byfornyelsesnævnet er den rette ankeinstans, men lad os vende tilbage til det.

I den forbindelse er der et andet problem, jeg mener vi bør kigge nærmere på, og det er spørgsmålet om huslejeforhøjelser set i relation til forhøjet boligstøtte. Der har været nogle problemer rundt omkring med at få de to ting til at køre parallelt. Det mener jeg vi også bør kigge på under udvalgsarbejdet.

Endelig er der et problem, som jeg tror flere af os er blevet stillet over for, nemlig om kommunerne skal kunne nægte at godkende et forbedringsforslag for en kondemneret ejendom, hvis et flertal af lejerne har givet tilslutning hertil og det klart lever op til de påbud, som kommunen alene kan give i henhold til § 19, stk. 5, når et flertal af lejerne skriftligt har gjort indsigelse.

Det er klart, at dette forslag ikke sætter mere gang i byfornyelsen. Det er der kun én ting der kan gøre, nemlig flere midler, og jeg skal nok en gang tilkendegive, at socialdemokratiet meget gerne vil være med til at skaffe flere midler.

Vi har fra ministerens side her på det sidste set udtalelser om, at han gerne så, at pensionskasserne deltog økonomisk i byfornyelsesindsatsen. Jeg synes, det ville være interessant her i dag at få konkretiseret nærmere, hvad det er, ministeren forestiller sig, hvad det er, der skal ske, og om det er noget, vi eventuelt kan forvente udspil om i denne samling.

Lad mig til slut vende tilbage til noget, som ministeren har gjort vældig meget ud af i fremsættelsen. Det er spørgsmålet om valgfriheden og lovforslag nr. L 70.